

POLDERKANJERS MET DE **KARPERDALTONS**

Jan Willem, Tim en Thijs Verloop uit Alblasserdam hebben het goed voor elkaar: ze zijn broers én vismaten. Hét Visblad volgde ze eind oktober tijdens hun jacht op de polderkarpers van de Alblasserwaard. Als op bestelling visten ze hun beste sessie ooit.

TEKST: GERT-JAN BUIJS > FOTOGRAFIE: MIRANDA VAN HULST

Diep in de polder, honderden meters verwijderd van de doorgaande weg, zitten op een kruispunt van weteringen drie broers te vissen. Je moet weten dat ze er zitten, anders zou je ze zo voorbijrijden. Plotseling beginnen ze alle drie te rennen. Een run; en een beste ook. De taakverdeling is duidelijk. Tim (18) sprint het snelste, vliegt over twee boerenhekken en trekt de hengel krom. Thijs (14) en Jan Willem (22) volgen met het net en de onthaakmat. De drie 'karperdaltons' zijn duidelijk goed op elkaar ingespeeld.

ZWAARGEBOUWD

Wie denkt dat de Nederlandse polderwateren het domein zijn van slanke, half verwilderde schubjes, heeft het mis. Even later ligt er namelijk een vette schub op de mat. Zwaargebouwd en voorzien van een flinke pens. Na aftrek van de weegzak blijkt de vis op 50 gram na 26 pond te wegen. Dit wordt in ieder geval geen visloze reportage. Sterker nog: even daarvoor had Jan Willem ook al een aardige vis te pakken. Ook een schubkarper, van een kilootje of zeven. "Maar de schub van Tim is de zwaarste vis die we

ooit op dit water hebben gevangen", geeft Jan Willem direct toe.

VOORBEELD

De broers hebben gevoel voor strategie. Hun stek is een kruising van vier brede sloten. De vissen kunnen dus van vier kanten komen. Ze hebben daarom verspreid vijf hengels uitgezet. Twee op de hoeken van twee weilanden aan de overkant, een in de wetering links en eentje in de wetering rechts. De laatste staat achter hen, aan de andere kant van een bruggetje. "Zo vangen we de vissen van alle kanten op", verklaart Jan Willem. Voor zijn twintiger moest Tim een stukje rennen – het bruggetje en twee hekken over – om de fluit te verzilveren. "Er zijn daar geen obstakels, dus dan kan dat prima", zegt hij. Recht vooruit ligt ook een bruggetje. "Als ik daar tegenaan vis, blijf ik uiteraard bij de hengel en staat de slip bijna dicht." Dat zal later nog blijken.

ABSOLUTE RUST

Hoewel dit poldercomplex vorig jaar nog is uitgebaggerd, is het water niet erg diep: gemiddeld één tot anderhalve meter. Het weiland ligt krap een halve meter boven de waterspiegel, dus de zompige grond >>

Van links naar rechts: Tim, Thijs en Jan Willem Verloop

Het kruispunt van vier weteringen is een strategisch gekozen plek.

‘WE GAAN HIER NIET MET ZWARE WERPGEWICHTEN STAAN TE GOOIEN’

is een goede geleider van trillingen. “Daarom zitten we zo ver van de kant af”, legt Tim uit. De jongens vissen ook allemaal met slappe lijnen om te voorkomen dat de vis schrikt van een strakgespannen nylonkabel. Absolute rust is hier een voorwaarde. “Alleen als je met de pen gaat vissen, kun je dichters langs de oever zitten”, meldt Thijs. “Of natuurlijk als je alleen bent.” Dit water heeft voor alle drie de broers een speciale betekenis. “Ik kende het van het snoeken”, zegt Jan Willem. “Maar toen zagen we hier een keer iemand op karpers vissen.” Daarmee was het hek van de dam. Tim ving er de derde karpers in zijn leven, Thijs zijn allereerste. Bij Jan Willem prijkten er toen al een stuk of tien op zijn palmares.

BROEDERSTRIJD

Van een broederstrijd is bij de Verloopjes overigens geen sprake.

“Met je broers vissen is alleen maar leuk”,

stelt Tim. “Als Jan Willem ging vissen, wilde ik altijd mee.” Thijs had een paar jaar terug nog niet altijd zin om mee te gaan. Maar die ving toen hij in groep zeven zat al wel mooi zijn eerste twintigplusser. “Toen begon ik vaker mee te gaan. Die eerste twintiger was helemaal geweldig. En alleen zou ik nooit mogen nachtvissen. Met mijn twee broers mag dat wel.” Om de eerste twintiger van Thijs te vieren, trok Tim zijn portemonnee en trakteerde hij op ijs. De jongens gunnen elkaar wat. Tim: “Ik heb een mooie vis gevangen en Jan Willem ook. Nu is Thijs aan de beurt. We doen gewoon vis om vis.” Broers zijn trouwens ook handig als je als oudste je spullen wilt verkopen of als je als jongste goedkoop aan hengels of molens wilt komen. Thijs vist nu met de molens die Tim ooit van Jan Willem overnam. Zo blijven ze in de familie.

TIJGERNOTEN TROEF

Gisteren heeft Tim het kruispunt van sloten nog ruim van voer voorzien, met zo’n drie kilo tijgernoten. “Het is toch een net iets natuurlij-

ker aas dan boilies. Daarom heb ik een goed gevoel bij deze sessie.” Met hun inline lood gaan ze ook niet al te zwaar: een grammetje of zestig. “Het gaat tegen mijn natuur in om hier met 120 gram werpgewicht te gaan staan gooien”, verduidelijkt Tim. “Hier in de polder houden we het graag klein maar fijn. Mijn idee is dat klein aas ook makkelijker wordt geaccepteerd.” Ook Jan Willem heeft aandacht voor het detail. Voor elke inworp controleert hij de scherpte van de haakpunt op zijn nagel. “Aan mijn nagel kun je zien of ik veel vis, dan staat hij vol met krasjes.” Valt de scherpte hem tegen, dan komt direct het haakvijltje eraan te pas. De rigs zijn verder simpel: een gecoate onderlijn, het laatste stukje gestript en een beetje kneedbaar lood om het zaakje plat op de bodem te krijgen. Het haakaas krijgt daarbij speciale aandacht. Zo ving Tim de grote schub aan een 15 mm boilie met een halve fluo pop-up als hoedje. Jan Willem’s vis kon een tijgernoot met een glow-in-the-dark kraaltje niet weerstaan.

UITGESTORVEN

Vermoedelijk lagen de twee vissen van vanochtend al op de voerplek te wachten, want laat in de middag zwijgen de beetmelders nog steeds. Het water ziet er nu uitgestorven uit, terwijl er ’s ochtends nog wel wat karpersactiviteit te bespeuren viel. De boer rijdt met zijn quad langs de oevers om daar wat gras bij te zaaien. Dat helpt ook niet mee. Daarna begint hij nota bene met een grijpkraan de slootkanten achter de jongens te fatsoeneren. De hengel die daar nog staat, is nu kansloos. De jongens verwachten zelf ook geen beet meer te krijgen, dus het sein tot opbreken wordt gegeven. De jongste van de drie, Thijs, wilde uiteraard juist vandaag niet visloos blijven en is het verderop gaan proberen. Toch een tikje betu-

terd komt hij teruggelopen. Want de volgende vis was voor hem geweest.

SPIEGEL

Maar dan zegt de beetmelder van de hengel die Tim uiteindelijk richting het bruggetje recht vooruit heeft gegooid plotseling ‘piep’. De top vliegt krom, maar omdat de slip zoals gezegd bijna dicht staat geeft de verklikker geen kik meer. Thijs is er echter snel bij en grijnst ineens van oor tot oor. Want het is weer een dikke vis. Die blijft diep en zet aan voor een nieuwe run. Deze wordt gestopt, waarna de vis een takkenbos probeert op te zoeken. Met de hengel zo krom als een hoepel weet Thijs de vlucht poging van de vis te pareren. Het is nog een spiegel ook. En het kan nóg sterker: de vis is net zo zwaar als de schub van Tim; 25 pond en 450 gram. Twee persoonlijke records voor dit water op een dag!

KOOKKUNSTEN

Even later staat Thijs thuis in Alblasserdam op moeders kookplaat alweer tijgernoten te bereiden voor de volgende voerbeurt. Moeder Verloop heeft de jongens al een paar oude pannen toegestopt, nadat ze eerst doodleuk haar goede pannen set hadden gebruikt. “Dat vond ik niet zo fris”, zegt ze. “En die kookplaat krijgt ook wat te verduren. Ze zeggen: ‘we maken ’m wel schoon’. Dat doen ze dan ook wel netjes – althans, voor hun gevoel. Dus poets ik hem ook nog een keer.” Ma Verloop doet het met liefde. “Vissen is een mooie sport. Ik ben blij dat ze zo genieten van het buiten zijn.” Ondertussen roert Tim wel erg hard in de pan met tijgernoten. Een deciliter zetmeelrijk kookvocht koekt sissend vast op de kookplaat, terwijl de nootjes in het rond stuteren.

‘We hebben het idee dat klein aas makkelijker wordt geaccepteerd’

Met beleid laat Thijs de prachtspiegel terug het water in glijden.